

Το κλίσμα της Παναγίας της

ο Θαύμα...

[θήματα και θαυμαστά γεγονότα /](#)

(Ένα άγνωστο θαύμα),με το

οποίο η Παναγία έσωσε την πόλη της Άρτας από την πλημμύρα του Αράχθου στις 25 Δεκ 1793)

Εισαγωγικά.

Σύμφωνα με την προφορική παράδοση, που διασώζεται μέχρι σήμερα στην Άρτα, κατά την διάρκεια της επιστροφής της Αγίας Θεοδώρας από την πεντάχρονη εξορία της στα Τζουμέρκα, συνέβησαν τα εξής:

« Ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων της Άρτας και των περιχώρων συγκεντρώθηκε

στην περιοχή της Γέφυρας προκειμένου να υποδεχθεί την βασίλισσα. Οι καμπάνες των εκκλησιών χτυπούσαν χαρμόσυνα.

Στις τρεις το μεσημέρι έφτασαν στη περιοχή της γέφυρας τέσσερις ημίονοι μεταφέροντας την συνοδεία της βασίλισσας. ...Η πομπή ξεκίνησε και μια παράξενη σιωπή κυριαρχούσε παντού. ... Όταν η πομπή έφτασε στην υψηλή καμάρα της θρυλικής γέφυρας, η βασίλισσα σταμάτησε. Ύψωσε το κεφάλι της και βλέπει τον περικαλλή ναό της Παρηγορήτισσας, για τον οποίο κατηγορήθηκε ως σπάταλη, βλέπει την Μονή της Κάτω Παναγιάς και της Ελεούσας, γονατίζει και κλαίει. Ευχαριστεί την Παναγία την Παρηγορήτισσα για την προστασία που της πρόσφερε κατά την διάρκεια της πεντάχρονης εξορίας της και συγχρόνως την παρακαλεί να γίνει φρουρός της Άρτας και προστάτης του λαού της, που ποτέ δεν την ξέχασε αλλά αγωνίστηκε γι' αυτήν.

Έτσι δια των προσευχών της Οσίας η πόλη της Άρτας έγινε Παναγιοφρούρητη και Θεομητοροσκεπάστη. Απόδειξη του γεγονότος αυτού είναι ότι η Παναγία η Παρηγορήτισσα έσωσε πολλές φορές την πόλη από σίγουρη καταστροφή.

Ένα από τα άγνωστα θαύματα της Παναγιάς της Παρηγορήτισσας, που έσωσε την Άρτα από την καταστροφή στις 25 Δεκεμβρίου 1793, λόγω πλημμύρας του Αράχθου, δημοσιεύεται στην συνέχεια, διατηρώντας το γλωσσικό ύφος του συγγραφέα.

Το θαύμα αυτό δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο βιβλίο «Ο βίος και τα θαύματα της Παναγιάς» του Ηλία Ι. Οικονομόπουλου (1905).

Είναι δε αρκετά επίκαιρο, λόγω των παρόμοιων γεγονότων που συνέβησαν στην ίδια περιοχή την 1η Φεβρουαρίου 2015.

Πιστεύουμε ότι η Θεομητορική παρέμβαση της Παρηγορήτισσας έσωσε για μια ακόμα φορά την πόλη της Άρτας, από τα χειρότερα.

πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος Αθανασίου.

Η πλημμύρα του ποταμού Αράχθου την 25η Δεκεμβρίου 1793 και το θαύμα της Παναγιάς της Παρηγορήτριας

Την 25ην Δεκεμβρίου 1793, ήτοι προ εκατόν είκοσι δύο ετών, οι κάτοικοι της Άρτης ηξεγέρθησαν αίφνης έντρομοι από τρομερόν τινα βόμβον, όστις επλήρου απάσας τας ήχους και εκάλυπτε τας διατόρους κραυγάς ας ανέπεμπον κινδυνεύοντες αρτινοί.

Αλλά πόθεν ο βόμβος εκείνος και δια τίνα λόγον αι κραυγαί;

Ο ποταμός Άραχθος είχεν αιφνιδίως πλημμυρήσει.

Η πλημμύρα εκείνη ήτο πρωτοφανής.

Οι γηραιότεροι των κατοίκων της πόλεως ουδέποτε ενεθυμούντο τοιαύτην υπερχείλισιν του ποταμού.

Τα ύδατα, εις ογκώδεις κατερχόμενα χειμάρρους, είχαν υπερβή τα κατώτερα τόξα

της μεγάλης Γεφύρας παρασύροντα παν το προστυγχάνον.

Διεκρίνοντο δε παρασυρθέντες υπ' αυτών ολόκληροι κορμοί δένδρων, ολόκληροι βράχοι και αγέλαι όλαι προβάτων και αιγών.

Εδώ δε εκεί, επί της νέας όχθης, ην είχεν αποκτήσει ο μαινόμενος Άραχθος εντός πλέον αυτής της πόλεως της Άρτης, κατέκειντο και άνθρωποι πνιγέντες.

Τέσσαρα ή πέντε μικρά οικήματα είχαν παρασυρθή από της πρώτης του όχθης, εφ' ης ήσαν ωκοδομημένα.

Ουδείς δε των ενοικούντων εις αυτά είχε προφθάσει να σωθή.

Τόσον η πλημμύρα υπήρξεν απρόοπτος και ορμητική.

Και όσω παρήρχοντο αι ώραι, τόσω τρομερωτέρα και απειλητικωτέρα καθίστατο.

Ήδη αι πρώται προς τον ποταμόν γειτνιαζουσαι συνοικίαι είχαν καταπλημμυρίσει υδάτων και των κατοίκων τούτων των συνοικιών αι κραυγαί είχαν αφυπνίσει εντρόμους και τους λοιπούς της πόλεως κατοίκους.

Υπήρχε φόβος ότι θα κατεκλύζετο και θα παρεσύρετο υπό του ακατασχέτου ρεύματος ολόκληρος η πόλις.

Προ του αποτροπαίου κινδύνου, πάντες οι κάτοικοι ευρέθησαν επί ποδός.

Έτρεχον δε έξαλλοι αν τας οδούς, κραυγάζοντες μόνον ως παράφρονες, αλλά μη δυνάμενοι να σκεφθώσι τίνα μέτρα σωτηρίας έπρεπε να λάβωσι.

Οι κώδωνες των εκκλησιών ήρχισαν να κρούωνται εκκωφαντικώς.

Εν τη απελπισία των, εν τη αλλοφροσύνη, υφ' ης είχαν καταληφθή, δεν εγνώριζον τι να πράξωσιν οι ατυχείς αρτινοί.

Τέλος πολλοί τούτων συνέρευσαν εις τον ιερόν Ναόν της «Παρηγορητίσσης» Παρθένου.

Οι ιερείς είχαν προσδράμει πρώτοι εκεί, και ανέπεμπον ήδη παρακλήσεις προς τον Ύψιστον και τον Υιόν Αυτού και Σωτήρα και την Υπεραγίαν Παρθένον, όπως ευδοκήσωσι να σώσωσι την πόλιν από της τρομερωτέρας των καταστροφών.

Την στιγμή της υψίστης υπερεντάσεως της κατανύξεως των πιστών, κάποιος εκ του πλήθους, εις γηραιός ευλαβής, διατελών επί έτη ως νεωκόρος του ιερού τεμένους, επλησίασεν ένθεος την ιεράν εικόνα και ήρχε να σταυροκοπήται.

- Χριστιανοί, είπε τέλος προς τους πλησίον του ισταμένους. Εσώθημεν!

- Πώς το γνωρίζεις; τον ηρώτησαν μετ' ενδιαφέροντος.

- Αλλά δεν βλέπετε λοιπόν σεις;

- Τί;

- Ιδού η Υπεραγία Μήτηρ του Χριστού μας... Κλαίει!

Όλων τότε τα βλέμματα εστράφησαν μετά δέους προς την αγίαν εικόνα της «Παρηγορητίσσης».

Και πράγματι, λέγει η παράδοσις, από των οφθαλμών της ιεράς εικόνας είχαν καταρρεύσει σταγόνες δακρύων.

Έκπληκτοι προ του θαύματος οι κινδυνεύοντες εγонуπέτησαν άπαντες ενώπιον της

θαυματουργού «Παρηγορητίσσης».

Μετά μικρόν, δεν ηκούετο πλέον έξωθεν η προηγουμένη οχλοβοή.

Είχεν ήδη παρέλθει η μεσημβρία.

Μερικοί τότε των εν τη ιερῷ Ναῷ συνηγμένων ἐξήλθον να ἰδωσι τας προόδους της πλημμύρας.

Ἐμειναν ὅμως κατατεθαμβωμένοι και ἀναυδοι.

Ἡ κοίτη του ποταμοῦ εἶχον ἐπανακτήσει ἀποτόμως την προτέραν της μορφήν.

Τήδε κακείσε διεκρίνοντο κατακεείμενα πτώματα ἀνθρώπων και ζώων.

Οι λοιποὶ ὅμως ἀπειληθέντες προς στιγμήν, ησύχασαν πλέον, ἀσφαλεῖς ἀπό παντός κινδύνου.

Και ἐσπευσαν να περισυλλέξωσι τους πνιγέντας, μερικοὶ ἐκ των οποίων ἀνέπνεον ἀκόμη.

Τη συμβουλή δε των ιερέων της «Παρηγορητίσσης», μετέφεραν ὅλους αὐτούς εις τον Ναόν της Παναγίας.

Και πάντες ἐκεῖνοι ἀνέζησαν, τη θεία ἀναζωογονηθέντες χάριτι της παρηγορούσης τους δυστυχεῖς Παρθένου.

Τοιοτοτρόπως ἀπετράπη ἡ τελεία καταστροφή της πόλεως.

Την δ' ἐπιούσαν της ἀποφράδος ταύτης ἡμέρας, πανδήμως ἡ πόλις ἐπανηγύρισε την σωτηρίαν της.

Οι κάτοικοι συνέρρευσαν πανοικείως εις τον ἡγιασμένον ναόν της Θεοτόκου και ηυχαρίστησαν αὐτήν δια κατανυκτικῶν δεήσεων και πλουσίων ἀφιερωμάτων.

Ἀπό το βιβλίον «Ὁ βίος και τα θαύματα της Παναγίας» του Ἡλία Ι. Οικονομόπουλου (1905)

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr